

NERMIN BEZMEN

Bir Gece Yolculuğu

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

1954 doğumlu **Nermin Bezmen**, liseyi burslu olarak Amerika'da bitirip, yüksek tahsilini İstanbul'da tamamladı. Aktif iş hayatının yanı sıra sanat eğitimine devam etti. Minyatür, özgün baskı, süsleme sanatçısı, restoratör, yazar Nermin Bezmen, kendi atölyesinde yetişkinlere ve çocuklara yirmi yedi yıl resim dersi verdi, altı sene yoga eğitmenliği yaptı. TRT'de canlı yayın sunuculuğu, çeşitli dergilerde, *Akşam* ve *Vatan* gazetelerinde köşe yazarlığı, dizi röportajlar, halkla ilişkiler ve panel organizasyon yönetimi, senaryo yazarlığı ve senaryo danışmanlığı da yapan Nermin Bezmen'in çoğu çok satanlar listesine giren yirmi iki kitabından *Kurt Seyt & Shura* diziye uyarlandı ve tüm dünyada milyonlarca izleyiciye ulaşırken, tercümelemleri de on dört ülkedeki okurla buluştu. Her sene onlarca muhtelif kurum, dernek ve kuruluştan çocuk, kadın, insan hakları, sevgi, fedakârlık, aşk, tarih, göç, çevrecilik gibi konularda konuşmak üzere davet alan, gruplarla bir fiil buluşarak ve online yazarlık atölyesi çalışmalarını yapan ve resim öğretmenliğini sürdüren yazar iki çocuk, üç torun sahibi olup tiyatro ve sinema oyuncusu aktör Tolga Savacı'yla evlidir.

Eserleri:

Uyandıran Aşk (şiir, 1991), *Kurt Seyt & Shura* (roman, 1992, İngilizce ve Türkçe), *Kurt Seyt & Murka* (roman, 1993), *Mengene Göçmenleri* (roman, 1994), *Zihninin Kanatları* (denemeler, 1995), *Turkuaz'a Dönüş* (derleme roman, 1996), *Bir Gece Yolculuğu* (fantastik roman, 1999), *Bir*

Duayenin Hatıratı (derleme anı, 2002), *Sır* (roman, 2006), *Kırk Kırık Küp* (hikâye, 1999, 2006), *Aurora'nın İncileri* (roman, 2007), *Sırça Tuzak* (roman, 2007), *Bizim Gizli Bahçemizden* (anlatı, 2009), *Gönderilmeyen Aşk* (roman, 2010), *Hayâl Takımı-Sonsuzluk Bahçesine Yolculuk* (Çocuk romanı, 2011), *Şeytanın İflâsı* (2011), *Dedem Kurt Seyit & Ben* (roman, 2014), *Shura-Paris, 1924-1926* (roman, 2016), *Bir Harp Gelini* (roman, 2017), *Havva'nın Cezası* (roman, 2018), *Unutkan Aşk* (roman, 2020), *Ay Taşı Tanrıçaları* (deneme, 2021)

Ödülleri:

- Haliç Rotary Kulübü “Meslek Ödülleri” (2002)
- İstinye Rotary Kulübü “Üstün Meslek Ödülü” (2009)
- Altın Çınar “Edebiyat Onur Ödülü” (2010, *Kurt Seyt & Shura*)
- Kocaeli Üniversitesi, “Televizyona Uyarlanan En İyi Roman Ödülü” (2014, *Kurt Seyt & Shura*)
- ATA (American-Turkish Association) Washington D.C. “Uluslararası Kadınlar Günü, Liderlik Ödülü” (2019)
- Ayın Kişisi (Personality of The Month) – *New York Stars Illustrated Magazine* (Mayıs 2021)
- Firebird Book Award “En iyi Tarihi Romans” ABD (2021, *Kurt Seyt & Shura*)
- Yasnaya Polyana “En İyi Yabancı Roman” kısa liste, Rusya, 2021)
- Konya Rotary Kulübü “Üstün Meslek Ödülü” (2022)

BİR GECE YOLCULUĞU

Yazan: Nermin Bezmen

Editör: Necla Feroğlu

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı / PMR Publications, 1999

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2023 / ISBN 978-625-6417-42-7

Sertifika no: 44919

Kapak ve sayfa tasarımı: Taylan Polat

Arka kapak fotoğrafı: Pamira Bezmen Photography

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Gece Yolculuğu

Nermin Bezmen

Canım annem,

Bu kitabımı sana adıyorum.

Kendimi bildiğim anda beni kitapların gizemli dünyası, sayfalarından yayılan sihirli kokusuyla tanıştıran sendin.

Bana nice yaşanmışların, yaşanacakların ve yaşanabileceklerin sırlarını açan bir kapının mürekkepten anahtarını verdiğin için sana minnettarım... Babacığımınla birlikte bana verdiğiniz daha nicelerinin yanı sıra...

Teşekkür

Bir Gece Yolculuğu'nu, yılların unutulmuşluğu ardından gündeme getirip tekrar basan başta Genel Yayın Yönetmeni Cem Er-ciyes olmak üzere emeği geçen tüm Doğan Kitap aileme;

Her zamanki titizliği ve tutturduğum şapkalı detaylara kâh anlayış, kâh ikna ile editörlüğümü yapan sevgili Necla Feroğlu'na teşekkürler!

... ve tabii kalemini, duygularını ve hayâl gücünü çok takdir edip hayran olduğum sevgili meslektaşım, arkadaşım Nazlı Eray'a, bu fantastik yolculuğu kurgulamamda bana ilham olan iki harika kitabı ve verdiği manevi destek için sonsuz teşekkürler!

Önsöz

Belleğimin ağır tahta kapıları gıcırdayarak, yavaş yavaş geçmiş güzel bir güne açılıyor. Sevgili Nermin'in Ayşe Sultan Korusu'ndaki evindeyim. Duvarlarda Nermin'in çizdiği ve boyadığı resimler, şöminede çıtır çıtır yanan odunlar ve dışarıda eşsiz güzelliğiyle uzanan Bebek koyu. İşte böyle bir günde beraberdik.

Onun yalın hayatına hayran kalmıştım. Giderken ona son kitabım *Âşık Papağan Barı*'nı ve yanında *Orphée*'yi vermiştim.

Ben bozkırdan geliyordum. Ankara'nın soğuk ve dumanlı gecelerinde aşkı düşünüyor, aşkı yazıyordum o sıralar. Papağan Barı'nın tam içindeydim. Antik Pessinus kentindeki mermer kalp gelip kapağın üstüne oturmuştu. İşte ilkin bu kapağa vurulmuş olmalıydı Nermin.

Gece yatmama yakın ondan bir telefon aldım. Sesi heyecan doluydu. Kitabı bitirmek üzere olmalıydı. Hemen bir şeyler yazmaya başlamıştı. Bana anlattı. Yazdıklarında Nazlı, romanımdaki Melek Hasan ve Nermin el ele tutuşmuş, parfümden oluşan zümrüt yeşili Eden Gölü'nün üstünde uçuyorlardı. Kitap onu öylesine etkilemişti, anlatıyordu bana.

Benim dünyamı, bozkır yalnızlığımı, geceyi avuçlarımla tutunarak arayışımı, karanlığı üstüme çökertmemi çok iyi anlamıştı.

Sanırım ilk defa bir yazar kitabının içinde kendini ve kitabını çok sevdiği yazarı büyük bir coşkuyla yazıyordu. Gökyüzündeydik, inmedik. Hep oralarda dolaştık. Kitap bitince heyecanla okudum. O kadar güzeldi ki. İçinde İstanbul, Boğaziçi, eşsiz korular,

çıtırdayan bir şömine alevi, benim Ankara'm, sonsuz bir kar, gece ayazı, bozkırın yanaklarımı çimdiklemesi ve aşk vardı.

Bu kitap yeniden gün yüzüne çıkıyor. Çok heyecanlı ve mutluyum. Sanki Nermin bu kitapta bana 25 yılımı geri verdi. Ellerimi yanaklarıma koyup düşüncelere daldım. Yaşam ne müthiş bir şeydi.

Bozkırda gece oluyordu...

Nazlı ERAY
2023

Sevgili Okurlarım,

Bu defa farklı bir kitapla, farklı bir yorumla, farklı bir anlatım-
la karşınızdayım. Aslında sizin için farklı, benim için ise doğal...

Kendileri için başlı başına bir kitap yazdığım “zihnimin
kanatları”yla henüz tanışmamış olabilirsiniz. Yumuşak, seve-
cen ve uçucu kanatlarım... Bedenimi sonsuz bir uyum içinde sa-
rıp “düşlerimin gerçekleri”ni yakalamam için sınırsız zaman ve
mekânlarda uçururlar beni. Canlı cansız, yaşanmış yaşanmamış
ne varsa hepsini algılamamı, hissetmemi sağlarlar. Onların saye-
sinde “gerçek” diye bildiklerimizin zorluğu ve kırılcılığı hayâl gü-
cümü öldürmez, tam aksine beni ulaştırdıkları, buluşturdıkları
“gerçek ötesi” dünyalar sayesinde zorlukların, hüznlerin, acıla-
rın üzerinde kalmayı başarıyorum. Tabii “gerçek ötesi”nin de ya-
şattığı acılar, kederler var, kaçınılmaz. Onları da “reel” bildiğimiz
dünyanın hoşluklarıyla tedavi ediyorum.

Sizlere sunduğum kitapları yazarken konu, mekân, zaman
ne olursa olsun, o kitap bitene kadar onlarca, yüzlerce yolculuk
yaparım, ruhsal ve duygusal olarak. Bu yolculuklarda zihnimin
kanatlarına takılır, uçarım. Onlar benden iyi bilirler, beni nereye
uçuracaklarını, kimlerle buluşturacaklarını. Onlara güvenir ve bu
güvenle teslim olur, yolculuklarımın doyasıya tadını çıkarırım.
Yepyeni sahneler, diyaloglar ve duygularla dönerim geriye ve
yazmaya başlarım.

Bir Gece Yolculuğu'nu da aynen böyle yaşayıp yazdım. Ama bunun diğer romanlarımdan farkı, zihnimin kanatlarının sevgili yazar dostum Nazlı Eray'ın iki kitabındaki kahramanlarıyla buluşma ve onlarla bir yolculuk yapma arzusundan kaynaklanmış olmasıdır. Hiç düşünmediğim, plânlamadığım, sevgili Nazlı'ya içten bir tebrik mektubu kaleme almaya niyetlenmişken kendi kendini yazdıran bir roman oldu bu. *Bir Gece Yolculuğu* günümüzü, asırları, göçmüşleri, henüz yaşayanları, gerçekleri, hayâlleri, kurguyu sınırsız bir zaman perdesinde oyunlaştırıyor. Hepsi iç içe, bir bütün...

Orphée ve Âşık Papağan Barı'nı ardı ardına henüz bitirdiğim bir gece saatiydi. Nazlı'nın fantastik öğelerle sihirli bir perdenin ardında gizemle işlediği kahramanlarından Melek Hasan'ı, *Orphée*'yi çıkardım ciltlerin içindeki satırlarından, Nazlı'yı da yanıma aldım ve zihnimin kanatlarına takılıp kendi kahramanlarımın diyarlarına doğru yola çıktım. Bu yolculuğun romana dönüştüğünü fark ettiğimde, arayıp sordum yazar dostuma, "İzin olur mu, devam edeyim mi?" diye. Mutlulukla onayladı. "Ne güzel bir şey bir yazarın bir başka yazar tarafından anlatılması" dedi, gecenin bir yarısı yaptığımız telefon görüşmesinde... ve bu sıcak konuşmanın ardından o sabaha karşı kanatlanıp çıktım Boğaz tepelerinden... Gerisini beraber okuyacağız. Daha doğrusu sizlerle beraber uçacağız, zaman ve mekân sınırimız olmadan.

Hepinize keyifli bir yolculuk diliyorum. Haydi, gelin takılın zihnimin kanatlarına, çikalım yola...

Sevgili Nazlı Eray'ın *Âşık Papağan Barı*'nı bitirdiğim saniye, ona ulaşma, duygularımı aktarma ihtiyacıydım. İki yüz yirmi dört sayfa boyunca, çok geniş ve kuvvetli olduğuna inandığım hayâl gücüm, onun sınırsız ve enerjik hayâl gücüyle âdeta satranç oynamıştı.

İlk sayfadan itibaren beni yıllardır sınır ötesi mekânlara, zamanlara ve kişilere uçuran zihnimin kanatlarını Nazlı'nın kelimelerine teslim etmiştim. Ama bu, şartsız bir teslimiyet değildi. Onun tüm kahramanlarının psikolojilerinin ardından nasıl bir karakterin daha ruh kazanmak üzere olduğunu tahminle yarışarak okudum. Bir gece yarısı sonrasında sabahın ilk ışıklarına Nazlı'yı bir kez daha, daha derinden tanıdım. Onun ıssız geceleri sevdiğini bildiğimden, öyküsüne daha yakın dokunabilmek için özellikle gece yarısı okumayı tercih ettim. Zihnimin kanatlarına takılıp çıktığım bu serüven zamanı, kendi hayâl gücümün, fantastik ustası bir güçle atbaşı uçmaya çalışmasını izleme süreci oldu.

Sabahın ilk ışıkları Boğaziçi'nin maviliğine düşerken, Nazlı'yı arayabileceğim saati ipe çekiyordum. Bu kısa zaman içinde yaptığım uzun, dur duraksız değişimler, gelgitlerle dolu serüvenden geriye bir çift yorgun kanat, buruk bir yürek, ona inat coşkulu bir ruh hali ve gözlerimde birkaç damla yaş kalmıştı. Gözyaşını fantastik bir muzipliğin arkasına saklamayı bunca becerebilen yazar

dostumla duygularımı paylaşmak, onu tebrik etmek için sabırsızlanıyordum.

Ankara'daki evinin telefonunu çevirip telesekreterindeki sesi dinlerken, âdeta onun öykülerinden birinden bir kadın kahramanı izliyor gibiydim. Bip sesinden sonra bir mesaj bırakacaktım. Ama Nazlı'ya öyle alelâde bir mesaj bırakamazdım. Zaten daha günlük olağan hayatıma da dönmemiştim. Halen onun öyküsünün içinde, kahramanlarıyla beraberdim. Birden, dudaklarımdan şu sözler döküldü:

“Sevgili Nazlı Eray, ben Nermin Bezmen. Âşık Papağan Barı'ndan arıyorum. Buzlu bir Rus votkası şişesinin içindeyim. Olanları hem keyifle, hem gözyaşlarıyla izledim. Çok duygulandım. Sevgilerimi, tebriklerimi gönderiyorum.”

Mesajımı almıştı. O akşam beni geri aradı. Kısa ama samimi bir sohbetin sonunda ilk fırsatta beraber olmak üzere sözleşip telefonu kapadık.

Aslında bu kadar konuşmak beni tatmin etmemişti. Kavuşmak üzere olduğumuz gecenin sessizliği içinde Nazlı'yla oturup Âşık Papağan Barı'nda olanları bir kez de onun sesinden dinlemek istiyordum. Keşke aynı şehirde otursaydık, diye düşündüm.

Gece saat onda çalışma masama oturduğumda, bilgisayarın ekranında bitirilmeyi bekleyen öykü kitabımın sayfaları arasında bir müddet ileri geri gidip geldim. Heyhat! Kafamı bir türlü toparlayıp konsantre olamıyordum. Hâlbuki ben su içer rahatlığında yazarım. Hiç, ne yazacağım diye düşünmem. Her şey orada, zihnimin kanatları ucundadır ve beni alır uçurur kelimeler, ruhlar, olaylar. Ama o gece ben bir türlü kendi yarattığım mekânlara gidemiyordum, kendi ruh verdiklerimle buluşamıyordum. Zihnimin kanatları çırpındıkça, Âşık Papağan Barı'nı çevreleyen pembeli, mavili, morlu neon ışıkları, papağanlar, kanaryalar, cennet kuşları, bülbüller, Barmen, Cinci Kebir, Vicky, Melek Hasan ve diğerleri, gölge oyununun kâğıttan kesme görüntüleri, renk

renk gözlerimin önünde uçuşuyordu. Belli ki kendi yarattığım düşlere, gerçeklere geri dönemiyordum. Ben hâlâ Âşık Papağan Barı'ndaydım. Öykülerimi kapatıp boş, bomboş bir sayfa açtım bilgisayarımda.

Keşke, dedim içimden, keşke şu an bir düğmeye bassam, Nazlı ekranda karşıma çıksa, sonra Las Vegas'a, Âşık Papağan Barı'na beraber bir yolculuk yapsak. Belki o esrar perdesinin arkasında ben de hiç karşılaşmadığım, yıllardır görmek, dokunmak istediğim ama ancak romanlarımda can vererek buluşabildiğim kahramanlarımı görebilirdim. Kahramanlarımla hepsini çok seviyorum yazarken. Onlara yeniden can, ruh verdiğim için seviyorum. Kötü de olsalar seviyorum ve roman bitince onların âleminde, beraber oluşturduğumuz sıcaklık ve enerjiden uzaklaşacağım için çok üzülüyorum. Her romanımın bitişinde, hem kahramanlarımdan ruhuma yeni bir derinlik kazanmış olduğumu hissediyor ama aynı zamanda onları yeniden cilt içinde gömmüş olmaktan derin bir üzüntü ve mutsuzluk duyuyorum. Bazen, keşke diyorum, keşke her yazdığım, anlattığının görüntüsü ve sesi benimle bu odada, bu masanın üzerinde kalabilse. Öylece kocaman yepyeni bir ailem daha oluşsa. Hepsi birbiriyle tanışsa, birbirini sevsen. Ve beni de sevsen. Hem de çok. Tarihin ayrı zaman tünellerinden, ayrı dil, din ve milletlerden, erkeği kadını, yaşlısı genciyle tüm kahramanlarım, hepsi beni sevgiyle kucaklasalar. Aslında bunu uzaktan uzağa yaptıklarını hatta kimi kez çok yakınımda gezindiklerini biliyorum. Ama Âşık Papağan Barı'ndaki esrar perdesini aşabilseydim, belki de sarmaş dolaş olur, beraber ağlayıp beraber gülebilirdik onlarla. Keşke! Ah, keşke!

Birden telefonun ziliyle irkildim. Gecenin on bir buçuğunda, "Hayırdır" dedim. O saatte telesekretere bağlanmıştı telefon. Sesini yükseltip dinledim merakla.

"İyi akşamlar, ben Nazlı..."

“Fantastik romancılığın sihirbazı, güzel dostum Nazlı Eray *Bir Gece Yolculuğu*'nun Önsöz'ünde, bu kitapla ona 25 yılını geri verdiğimi de yazmış. Ne mutlu bana!

Diğer taraftan zihnimin kanatlarını açıp, Nazlı'yı ve benimle paylaşmayı kabul ettiği kahramanı Melek Hasan'ı da peşime takıp yaptığım bu serüven bana binlerce yılımı geri verdi. Evet, yanlış okumadınız, binlerce yılımı... Zira, kendileri için başlı başına bir kitap yazdığım 'zihnimin kanatları', bedenimi sonsuz bir uyumla sarıp 'düşlerimin gerçekleri'ni yakalamam için sınırsız zaman ve mekânlarda uçurur beni. Onlar sayesinde 'gerçek' diye bildiklerimizin zorluğu ve kırılcılığı hayâl gücümü öldürmez, aksine beni buluşturdukları 'hakikat ötesi' dünyalar sayesinde zorlukların, hüznünlerin, acıların üzerinde kalmayı başardım... ve bu binlerce yıla yayılır. Genellikle bu dünyalardan geri döner ve öyle yazarım kitaplarımı. Ama *Bir Gece Yolculuğu*'nu dönmeden, yaşarken yazdım.

Bebek tepelerinden başlayan, gerçekle karışan mistik, fantastik yolculukta kâh türküler, kâh ağıtlar, kâh arylar eşliğinde, Çanakkale Şehitliği'nin üzerinden süzülüp Herculanum'a, Nil Nehri'ne, Abu Simbel'e kadar uçtuk hep beraber. İmparator Hadrian'ın peşinde, kimlerle karşılaşmadık ki yolda; yaşayanlar, ölmüşler, hiç var olmamışlar, benim için var olanlar... Şimdi bu sayfaları çevirmeye başlarsanız sizler de katılacaksınız bu gizemli yolculuğa.

Haydi! Gelin, siz de takılın zihnimin kanatlarına, beraber dalalım *Bir Gece Yolculuğu*'na!”

Nermin Bezmen

